

ciziny bez potřebného povolení; ke skutkové podstatě nedokonaného nedovoleného vývozu nutno požadovati, by pachatel učinil pokus o takovou dopravu, t. j. aby dle § 8 tr. zák. předsevzal čin ke skutečnému vykonání dopravy vedoucí. Takováto činnost v tomto případě nebyla zjištěna vůbec, tedy ani na straně obžalovaného. Kůň, zakoupený jeho sprostředkováním cizozemcem W-em, nebyl dopraven ani dopravován přes hranici; svým zjištěním, že koně měl odvésti (a dopravit přes hranici) W. sám, rozsudek dokonce vyloučil, že obžalovaný měl při zamýšlené dopravě se účastniti a při ní pomáhati. Nelze proto v jeho činnosti shledati zákonné známky skutkové podstaty nedokonaného zločinu § 2 c) citovaného zákona, jak činí neprávem napadený rozsudek. Tato činnost, vyhledání koně, sprostředkování jeho koupě pro cizozemce ve vědomí, že kůň má býti nedovoleně dopraven do ciziny, mohla by naplniti skutkovou podstatu spoluviny na zločinu nedovoleného vývozu § 5 tr. zák. a § 2 c) citovaného zákona tenkrát, kdyby zde byl hlavní čin trestný, nedovolený vývoz — ať již dokonáný nebo nedokonáný. Toho však není, jak již bylo shora podotčeno. Činnost obžalovaného není trestným pokusem, nýbrž beztrestným jednáním přípravným, ježto o pouhé koupi (sprostředkování koupě) koně, s jehož dopravou přes hranice nebylo započato, nelze tvrditi, že je činností, směřující ke skutečnému vykonání trestného činu dopravy (bez povolení), není však ani pomáháním — spoluvinou na trestném činu cizím, ježto tato podružná forma viny předpokládá hlavní čin, jehož zde není.

Čís. 1066.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Řetězový obchod lze spáchatí též neoprávněným vsunutím se mezi prodatele a konsum, třeba tento nedával zboží dále do obchodu.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1923, Kr I 1163/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Hoře Kutné ze dne 14. září 1921, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 lich. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl — a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

v d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek z důvodů § 281 čís. 4, 5, 9 a) tr. ř. v celém rozsahu vyjímaje sprostění Františka D-a ve směru řetězového obchodu a Emanuela P-a ve směru přestupku dle § 7 (1) zákona o lichvě. V těchto bodech zůstává tudíž nedotknut. Jinak jest však zmateční stížnost v podstatě odůvodněna. Jakkoli rozsudek nevyvráceným označuje i hájení se obžalovaných T-a, P-a a L-a, že prodali předměty potřeby konsumu v L. přímo, přece z okolností, že rovněž nevyvráceným prohlašuje udání obžalovaného S-a »že tento sám ničeho nenakupoval, jsa pouze prostředníkem mezi konsumem a obžalovanými« a z celé právní argumentace důvodů vyplývá zřejmě, že

rozumí onomu hájení jmenovaných obžalovaných v ten smysl, že oni nepokládali S-a za nakupovatele, jenž by zakoupené poživatiny dále konsumu na vlastní účet prodal, nýbrž že vyjednávali s ním pouze jako s prostředníkem, pověřeným správou konsumu nákupem na účet tohoto. Byť i neprávem proto vytýkala stížnost rozsudku odpor se spisy pokud zjišťuje, že obžalovaní prodali předměty potřeby konsumu v L přímo, právem označuje zmateční stížnost osvobozující výrok, vylučující skutkovou podstatu řetězového obchodu vzhledem k uvedenému hájení se obžalovaných, ničím nevyvrácenému (že totiž prodávali konsumu přímo) a k okolnosti, že poživatiny konsumu prostřednictvím S-ovým prodané, nebyly konsumu dále do obchodu dávány, právně pochybeným, poněvadž tyto samy o sobě nevyklučovaly by skutkové podstaty řetězového obchodu vsunutím se osoby S-ovy mezi prodavače a konsum, byla-li S-ova sprostředkovatelská činnost bezúčelnou, cenu potravin bez potřeby o jeho případný zisk zdražující. Teprve na základě potřebných zjištění v tom směru, pokud se týče znalosti jich u obžalovaných, s S-ou smlouvu uzavírajících, směl soud lichevní o otázce viny ve směru řetězového obchodu rozhodnouti; jen nesprávným právním pojetím řetězového obchodu dospěl soud, aniž zmíněnou otázkou se zabýval, k výroku sprostředujícímu.

Čís. 1067.

Pro stanovení kvalifikace (trestní sazby) dle hodnoty věci ukradené jest bezvýznamno znehodnocení měny.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1923, Kr I 1355/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 4. října 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) a 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, provádějíc důvod zmatečnosti č. 10 § 281 tr. ř. namítá, že hranice (obnosů), dle nichž se řídí jednotlivé sazby trestní, neodpovídají změněným poměrům cenovým a valutárním, načež, dovolávajíc se indexového čísla 14, určeného státním statistickým úřadem pro měsíc srpen 1921 (trestný čin spáchán byl stěžovatelem dle rozsudku v roce 1920 až do počátku května 1921), míní, že hranice trestní sazby § 179 tr. zák. musila by, aby odpovídala změněným poměrům, činiti 28.000 Kč tak, že soud, kdyby byl tyto poměry uvážil, nebyl by mohl uznati stěžovatelku vinnou také dle § 179 tr. zák., jelikož 6500 Kč jako cena 5 hl vína (zmateční stížnost uvádí zřejmě nedopatřením 5600 Kč) ani zdaleka oné hranice 28.000 Kč nedosahuje. Odporuje prý přímo duchu dnešního soudnictví, posuzuje-li se trestnost dle cenových hranic, stanovených zákonem ze dne 9. dubna 1915 (lex Ofner), opatřením Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920 čís. 480 sb. z. a n., zjednána prý náprava pouze neúplná, uváží-li se, že dle něho (§ 1) lze na zločiny krádeže,